

Arrest

nr. 94 509 van 31 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 14 augustus 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 met actualisatie d.d. 07.01.2010 werd ingediend door:

K., N. (R.R.: ...)

nationaliteit: Marokko

geboren te onbekend op (...)1979

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij H. (...) d.d. 19.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 06.07.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Waals gewest d.d. 05.06.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft: betrokkene haalt aan dat zij zich ingespannen heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren, dat zij de Nederlandse en Franse taal begrijpt en spreekt, dat zij uiterst werkwilgig is. Ter staving van deze beweringen legt zij bij haar aanvraag bovenvermelde arbeidsovereenkomst voor, alsook getuigenverklaringen, attesten van gevolgde opleidingen, krantenknipsels, aankoopbewijzen, een attest van werkbereidheid, foto's, lidkaarten en bewijzen van sollicitaties. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds februari 2004 in België zou verblijven, doch betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de *“nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”*, van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel. Er wordt tevens een manifeste beoordelingsfout aangevoerd.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

“1.1

Verzoekster heeft bij de burgemeester van Ukkel op 11 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig het art. 9bis Vw. en overeenkomstig de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” ingediend.

Deze aanvraag werd geactualiseerd op 7.01.2010.

Op 6 juli 2011 werd verzoeksters aanvraag ontvankelijk en gegrond verklaard onder voorwaarde van het neerleggen van een arbeidskaart B.

Op 29 maart 2012 werd echter de aanvraag arbeidsvergunning en arbeidskaart B geweigerd door het Waalse Gewest.

Op 14 augustus 2012 werd verzoekster een beslissing dd. 19 juli 2012, waarin het door haar ingediende verzoekschrift conform het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard, betekend, (cf. stuk 1).

1.2

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder dus in zijn beslissing dd. 6.07.2011 tot het besluit komt dat in hoofde van verzoekster sprake is van een duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving (cf. criterium 2.8 van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009").

Dat verzoekster in haar aanvraag overeenkomstig het art. 9bis Vw. en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" dd. 11.12.2009 duidelijk stelde sinds 2004 in België te verblijven en hiervan bewijsstukken neerlegde.

Dat evenwel verweerder in de ongegrondheidsbeslissing dd. 19.07.2012 heeft nagelaten verzoeksters aanvraag dd. 11.12.2009 eveneens te toetsen aan het criterium 2.8.A van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" nu beide criteria (2.8.A en 2.8.B) van deze instructie door verzoekster in haar aanvraag werden ingeroepen.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

1.3

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de criteria van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" niet meer van toepassing zijn nu deze "Instructie" werd vernietigd door de Raad van State.

Dat verweerder, wanneer hij in de ongegrondheidsbeslissing dd. 19.07.2012 nalaat verzoeksters aanvraag te toetsen aan de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel schendt.

Dat de aanvrager van een verzoek conform het art. 9bis Vw. immers de gerechtvaardigde verwachting heeft dat zijn dossier wordt behandeld op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten verzoeksters aanvraag dd. 14.12.2009 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" te toetsen aan de op het ogenblik van de aanvraag in voege zijnde "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009".

1.4

Dat de Raad van State op 9 december 2009 de regularisatie instructie van 19 juli 2009 vernietigde.

Dat de toen bevoegde staatssecretaris M. Wathelet op 11/12/2009 publiekelijk heeft medegedeeld dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden en dat de termijn van 15/9 tot 15/12/2009 voor aanvragen voor het criterium "duurzame lokale verankering" blijft gelden. Deze uitspraak werd bevestigd door verweerder.

Dat de Raad van State in zijn arrest dd. 5.10.2011 enkel heeft geoordeeld dat verweerder dient rekening te houden met alle neergelegde stukken en zich niet enkel mag beperken tot het nagaan of voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarden opgenomen in de vernietigde instructie.

Zowel Kabinet De Block als de directie van DVZ lieten weten aan Kruispunt M-I dat de criteria van de "Instructie" nog steeds gelden voor wie eraan voldoet" (cf. Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 26.01.2012 (nr. 1-2012) :

"2. Negatieve regularisatiebeslissingen anders gemotiveerd, maar positieve criteria blijven gelden

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan ofte weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog

steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Het Kruispunt M-I volgt de regularisatiepraktijk van nabij op. Vragen of meldingen over individuele dossiers kunnen terecht bij onze juridische helpdesk.

»Meer info: laatste nieuws uit opvolgingscomité regularisatie (21/12/2011)

Bericht van Kruispunt Migratie-Integratie vzw".

1.5

Dat derhalve, gelet op voorgaande, verweerder gehouden is en blijft verzoeksters aanvraag dd. 11 december 2009 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" op een afdoende en een zorgvuldige manier te toetsen aan de beide door verzoekster ingeroepen criteria van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009, met name 2.8.A en 2.8.B.

Dat dit in casu geen toetsing aan het criterium 2.8.A gebeurt, terwijl dit criterium eveneens door verzoekster werd ingeroepen in haar regularisatieaanvraag.

Dat immers verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing dd. 19.07.2012 verzoeksters aanvraag dd. 11 december 2009 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" heeft getoetst aan de beide door verzoekster ingeroepen criteria, met name 2.8.A en 2.8.B van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 (ononderbroken verblijf van 5jaar, duurzame lokale verankering in België en arbeidsovereenkomst).

Dat verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen.

Het vertrouwensbeginsel pleit immers ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet.

1.6

Dat de ongegrondheidsbeslissing dd. 19.07.2012 derhalve schending inhoudt van het art. 9bis Vw., van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

1.7

Dat de bestreden beslissing een schending vormt van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Immers thans stelt verweerder dat de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zouden zijn. De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoekster zich beroepen heeft op de instructie doch laat na hierop in te gaan en laat na te motiveren of verzoekster al dan niet onder deze instructie valt terwijl verweerder wel laten weten heeft dat hij in de praktijk wel nog de criteria van de instructie zou blijven toepassen en dit een bepaald vertrouwen gewekt heeft bij verzoekster als zij onder de voorwaarden valt zij er op zou mogen vertrouwen geregulariseerd te worden.

Verzoekster meende te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de "Instructie" en andere regularisatieaanvragers niet hoewel de "Instructie" na de vernietiging ervan door de Raad van State dd. 9.12.2009 wel erna steeds nog door verweerder werd toegepast in de praktijk."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name worden de concrete elementen die de verzoekster aanbrengt om geregulariseerd te worden in rekening genomen en wordt gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard als grond ter regularisatie.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. In elk geval maakt de verzoekster niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

Uit de uiteenzettingen van de verzoekster blijkt dat zij feitelijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoekster betoogt dat de verweerder heeft nagelaten haar aanvraag te toetsen aan de “*nieuwe instructie*” van 19 juli 2009. Zij stelt als aanvrager van een verzoek *conform* artikel 9bis van de vreemdelingenwet de gerechtvaardigde verwachting te hebben dat haar dossier wordt behandeld op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. De staatssecretaris M. Wathelet heeft publiekelijk medegedeeld de criteria van de instructie te blijven toepassen. Het kabinet De Block en de directie van Dienst Vreemdelingenzaken lieten aan Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het feit dat de instructie is vernietigd door de Raad van State doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van verweerder om zijn uitspraken te volgen. Het vertrouwensbeginsel pleit ervoor dat het door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet. De verzoekster meent dat er geen enkele redelijke verantwoording is waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing kregen op basis van de “*instructie*” en andere regularisatieaanvragers niet, hoewel de instructie na de nietigverklaring door de Raad van State nog steeds werd toegepast in de praktijk. De verzoekster meende te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de

toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Waar de verzoekster dus meent dat de vernietigde instructie toch moet worden toegepast en dat het onrechtvaardig is dat dit niet is gebeurd, dient te worden herhaald dat deze instructie is vernietigd door de Raad van State en dat bijgevolg het motief van de bestreden beslissing dat deze criteria niet meer van toepassing zijn, feitelijk correct is en niet kennelijk onredelijk.

Waar de verzoekster meent dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden worden door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekster er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet zoals de verzoekster meent op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, die Keure, Brugge, 33).

Waar de verzoekster het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekster beweert, andere vreemdelingen wel werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekster vermeldt dat *“er geen enkele redelijke verantwoording (is) waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de “Instructie” en andere regularisatieaanvragers niet hoewel de “Instructie” na de vernietiging ervan door de Raad van State dd. 9.12.2009 wel erna steeds nog door verweerder werd toegepast in de praktijk”*. Verzoekster laat echter na om met concrete gegevens aan te tonen dat de situatie van deze niet nader genoemde of nader omschreven personen identiek is aan die van haar. De verzoekster brengt bijgevolg geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als de verzoekster op een andere wijze werden behandeld. Zelfs indien voorheen de administratieve praktijk bestond om de aanvragen toch nog aan de criteria van de instructie te toetsen, waardoor de verzoekster meent dat zij ervan mocht uitgaan dat de criteria ook op haar aanvraag zou worden getoetst, dient de Raad vast te stellen dat deze praktijk *contra legem* was.

De verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat de verklaringen of mededelingen van een politicus niet de waarde hebben van een rechtsregel (cf. RvS 11 oktober 2004, nr. 135 903) zodat

de verweerder hieraan geenszins is gebonden en de verzoekster hieraan ook geen rechtmatige verwachtingen kan ontleen. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel door het niet toepassen van de criteria van de instructie kan dan ook niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2 In het tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn. De verzoekster beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeksters kennis en spreken van de Nederlandse en Franse taal, haar werkwilgheid, haar neergelegde arbeidscontract, getuigenverklaringen en gevolgde opleidingen geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Volgens verweerder is verzoeksters integratie het gevolg van haar eigen houding.

Dat overeenkomstig het artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

" Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende".

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekster verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht.

Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige motivering te geven waarom verzoeksters lokale verankering, haar integratie, haar langdurig verblijf, haar spreken en begrijpen van de Nederlandse en Franse taal, haar mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling in België, haar gevolgde opleidingen in de Belgische samenleving niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen.

Uit de door verzoekster voorgelegde stukken samen blijkt dat verzoekster sedert 2004 onafgebroken in België verblijft, periode gedurende dewelke verzoekster zich in de Belgische samenleving integreerde, vaststelling welke niet anders dan kan leiden tot een regularisatie van zijn verblijf.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder in zijn weigeringsbeslissing zelfs nalaat verzoeksters langdurig verblijf sedert 2004 te vermelden.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met verzoeksters langdurig verblijf in België en te motiveren waarom verzoeksters langdurig verblijf in België niet kan weerhouden worden als grond voor regularisatie.

2.2

Dat aan verzoekster, na jaren gedogen verblijf in België, door verweerder een ongegrondheidsbeslissing wordt betekend, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat verzoekster op 11 december 2009 een aanvraag overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" heeft ingediend en er pas een definitieve beslissing inzake werd genomen in juli 2012.

Dat verweerder dus bijna 3 jaar heeft gewacht alvorens een beslissing aangaande haar verzoek tot machtiging tot verblijf te nemen, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoeksters aanvraag dan ook niet werd gerespecteerd.

Dat door een dergelijk dralen verzoekster zich intussen tijd verder in de Belgische samenleving integreerde, vaststelling waar verweerder niet aan voorbij kan, gelet op de voorgelegde stukken.

Verzoekster had er wel degelijk belang bij dat binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen, teneinde te vermijden dat zij verder hoop koesterde om haar verblijf geregulariseerd te zien.

De schending van de redelijke termijn leidde er dan ook toe dat verzoekster zich ondertussen verder in de samenleving integreerde, zodat bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis Vw., verweerder hiermee rekening diende te houden.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster sinds 2004 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat haar aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoekster goed aanvaard en uiterst werkwillig is en onmiddellijk aan de slag kan, kortom dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekster werden aangehaald om haar verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn, het fair-play-beginsel en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel..”

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name worden de concrete elementen die de verzoekster aanbrengt om geregulariseerd te worden in rekening genomen en wordt gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard als grond ter regularisatie.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster kan evenmin voorhouden dat de motivering stereotiep of gestandaardiseerd is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Ook het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de uiteenzetting van het middel voert de verzoekster aan dat de bestreden beslissing geen enkele motivering geeft waarom haar *“lokale verankering, haar integratie, haar langdurig verblijf, haar spreken en begrijpen van de Nederlandse en de Franse taal, haar mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling in België, haar gevolgde opleidingen in de Belgische samenleving”* niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen.

De verzoekster kan hierin niet worden gevolgd, de bestreden beslissing bevat over de genoemde elementen immers de volgende, concrete motivering:

“Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij H. (...) d.d. 19.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 06.07.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Waals gewest d.d. 05.06.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft: betrokkene haalt aan dat zij zich ingespannen heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren, dat zij de Nederlandse en Franse taal begrijpt en

spreekt, dat zij uiterst werkwilleg is. Ter staving van deze beweringen legt zij bij haar aanvraag bovenvermelde arbeidsovereenkomst voor, alsook getuigenverklaringen, attesten van gevolgde opleidingen, krantenknipsels, aankoopbewijzen, een attest van werkbereidheid, foto's, lidkaarten en bewijzen van sollicitaties. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds februari 2004 in België zou verblijven, doch betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen."

Zoals de verzoekster zelf aangeeft hogerop in de uiteenzetting van het middel, wordt omtrent de elementen die zij aanhaalde om de regularisatie aan te vragen, geoordeeld dat de verzoekster zelf verantwoordelijk is voor deze situatie nu zij beweert reeds sinds februari 2004 in België te verblijven en zij tijdens die periode geen enkele aanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en zij zich dus bewust heeft genesteld in illegaal verblijf. De verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat deze motivering stereotiep of gestandaardiseerd is, immers wordt duidelijk verwezen naar de concrete elementen waarop de verzoekster zich beroept en worden deze elementen in verband gebracht met de verklaringen van de verzoekster en de feitelijke elementen van de zaak, met name dat de verzoekster sinds 2004 geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen waardoor zij zich bewust nestelde in illegaal verblijf zodat haar integratie geen grond tot regularisatie kan vormen. Het betoog van de verzoekster dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van haar langdurig verblijf sinds 2004, mist dan ook feitelijke grondslag. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoeksters langdurige verblijf sinds 2004 door de verweerder wel degelijk in rekening wordt genomen, en dat ook wordt gemotiveerd waarom dit niet volstaat als grond ter regularisatie, met name omdat de verzoekster zich tijdens dit verblijf bewust nestelde in illegaal verblijf. Verzoeksters langdurig verblijf en integratie werden dus wel degelijk onderzocht, maar de gemachtigde van de staatssecretaris heeft hieraan niet de conclusie verbonden dat de verzoekster in aanmerking komt voor regularisatie. De verzoekster, die niet betwist dat zij geen enkele verblijfsaanvraag indiende en dat zij zich sinds 2004 bewust nestelde in illegaal verblijf, toont op geen enkele wijze aan dat de verweerder met dit oordeel de grenzen van de aan hem bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geboden ruime beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden. De verzoekster toont niet aan dat vaststellingen van de verweerder feitelijk incorrect zouden zijn of niet in redelijkheid zouden verantwoord worden dat haar *in casu* de regularisatie werd geweigerd.

Waar de verzoekster stelt dat haar verblijf sinds 2004 en de daaruit volgende integratie "*niets anders dan kan leiden tot een regularisatie van zijn verblijf*", geeft zij aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad wijst er evenwel op dat het feit dat de verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van verweerder niet volstaat om de motieven te weerleggen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet worden aangenomen.

De verzoekster betoogt verder dat de redelijke termijn voor de behandeling van haar aanvraag niet is gerespecteerd nu zij bijna drie jaar heeft gewacht op een beslissing. Hierdoor heeft zij zich ondertussen verder geïntegreerd in de samenleving.

De Raad stelt dienaangaande vast dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd, nu artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet bij een eventuele overschrijding van de redelijke termijn. De eventuele schending van de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekster (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De verzoekster kan geen voordeel halen uit dit onderdeel van het middel zodat het middel op dit punt onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet

worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Waar de verzoekster wederom verwijst naar de elementen van integratie, langdurig verblijf en werkwiligheid en zij hieruit een kennelijke wanverhouding afleidt met het optreden van de verweerder, dient er nogmaals op te worden gewezen dat de verweerder in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij het beoordelen van de gegrondheid van aanvragen om machtiging tot verblijf. Er mag evenmin uit het oog worden verloren dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel uitmaakt, waarbij bovendien geen wettelijke criteria zijn voorzien om te bepalen welke elementen al dan niet in aanmerking komen om op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gemachtigd te worden tot verblijf. De invulling die de minister (cq. staatssecretaris) of zijn gemachtigde hieraan in concrete individuele gevallen geeft, wordt door de Raad slechts op marginale wijze getoetst aangezien hij als annulatierechter niet de bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de opportuniteit van de beslissing noch om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad stelt vast dat de verzoekster niet betwist dat zij zich sinds 2004 bewust in illegaal verblijf heeft genesteld en acht het niet kennelijk onredelijk om in dit concreet geval te oordelen dat het feit dat de verzoekster nu geïntegreerd zou zijn, het gevolg is van haar eigen houding en dat om deze redenen verzoeksters integratie sinds 2004 geen grond tot regularisatie kan vormen. Gelet ook op de bespreking van de materiële motiveringsplicht, dient te worden besloten dat de verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het beginsel van de fair-play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoekster niet concreet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE